

PROSVETA

GLASILO SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOTE

Uradnički in upravniki prostori:
2657 South Lawndale Ave.

Office of Publication:
2657 South Lawndale Ave.
Telephone, Rockwell 4904

LETTO—YEAR XXVIII. Cena lista je \$6.00

Entered as second-class matter January 16, 1935, at the post-office
at Chicago, Illinois, under the Act of Congress of March 3, 1879.

... CHICAGO, ILL., PETEK, 8. MARCA (MARCH 8), 1935.

Subscription \$6.00 Yearly.

STEV.—NUMBER 48

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on June 14, 1918.

Pripravlja se nov atentat na "delavski čarter"

Zakonu NIRA obetajo smrt v prihodnjem juniju, ko poteče. Znamenja kažejo, da bo Roosevelt privolil v pokop. Namesto tega pričakujejo, da bo kongres sklenil nekaj drugega, kar bo dalo magnatom "samoupravo" v industriah. Kapitalisti sami bodo potem "kodificirali" industrije in sprejemali "pravilnike," kakršne bodo pač sami hoteli

\$100,000 v zlatu izginilo v Angliji

London, 7. marca. — Administracijski voditelji v senatu so včeraj prišli do zaključka, da je najbolje, da se s 14. junijem, ko poteče zakon NIRA, pokople "new deal". In kakor poročajo iz administracijskih krogov, je tega mneja tudi predsednik Roosevelt.

Kdo bobral zadužnico, še ni uradno določeno. Vsekakor bo velebitni, ki naj bi po novi skemi dobil toliko zaželeno — "samoupravo". Vlada naj bi mu namreč dovolila — pravilnje: sankcionirala, ker resnična vlada je v ostane velebitni sam — da se vlada sam brez posebnega vladnega vmešavanja. ("Starci časi se nikdar več povrnejo!" — ali se še spominjate teh Rooseveltovih besed?)

Po novem načrtu bi bilo vprašanje "kodificiranja" industrijskega popolnoma prepričeno kapitalistom samim. V katerokoli izmed temeljnih industrij bi se večina podjetij izrekla za "samovlado", bi sestavili pravilnik, ki bi veljal za vse industrije, in bilo bi vse "okej". Edina zahteva s strani vlade bi bila, da morajo taki pravilniki vsebovati določbe o minimalni plači in maksimalnem delovniku. Ker bi pa magnati pravilnike sami sestavili in jih potrdili, bi bile provizije dovolj elastične — še bolj kakor so v sedanjih pravilnikih.

Od zvezne vlade je za marec dobitila devet milijonov; vpravšala je za \$15,000,000. In ce do 1. aprila ne dobi novih sredstev iz državne blagajne, bo prisiljena ukiniti ves relif. Relifnim uslužbencem in uradnikom je znižala plače za 25%.

Zakaj Coughlin tolče po bankirjih

Katoliški bondi so padli

Detroit. — (FP) — Kakor ima vsak socialni dogodek svoje ekonomske vzroke, tako jih imajo tudi radijske "pridige" katoliškega župnika, "fathra" Coughlina. O tem se bavi Lester P. Eliot, ki je v American Mercury objavil članek pod naslovom: "Težkoče ameriškega katolicizma".

Coughlinovo mlatenje po ameriških bankirjih v prvi vrsti radi slabega ekonomskega položaja katoliške škofije v Detroitu. Prvič je bil center avtne industrije močno prizadet — in je še — po krizi. Drugič je katoliška škofija izgubila veliko denarja v propadlih bankah, predvsem v First National, proti kateri "father" Coughlin najbolj grmi.

Naj, ima besedo senator George iz Georgije, ki je po konferiranju s predsednikom rekel:

"Ta program pomeni povrat v principu samovlade v biznisu, in sicer pod pogojem, da so (podjetniki) pripravljeni pristati na nekatere minimalne zahteve."

"Ves ameriški biznis je v konfuziji in vznešenju, ker misli, da vidi v zveznih agencijah močno željo za reguliranje vsega biznisa, tudi čisto lokalnega značaja."

Povrat v "stare čase" je morej zagotovljen, čeprav bo moral predsednik snesti svoje politične naglašene besede.

New Orleans, 7. marca. — Na tukajšnjem federalnem sodišču je zvezna vlada včeraj izgubila vlogo, ko je distriktni sodnik Wayne G. Borah odklopljil izdati injunkcijo za enforziranje klavzule o minimalni plači in maksimalnem delovniku katerega pravilnika. NRA je nastopila proti neki družbi, ki izdeluje zaboje.

Coughlin je odzval z izdati injunkcijo iz razloga, ker smatra postavko o minimalni plači in maksimalnem delovniku za neustavno. Pričakuje se, da bo vlada vzela priziv na vrhovno sodišče.

Domače vesti

Nov grob v W. Virginiji

Follansbee, W. Va. — Tu je umrla rojakinja Mary Rihel, omožena Traxall, starca 28 let in rojena v Ameriki. Zapušča starše in tri otroke.

Nov grob v starem kraju

Waukegan, Ill. — Joe in Fr. Podboj, oba člana društva 14 SNPJ, sta prejela žalostno vest, da je na Planini pri Raketu umrl njun oče Jernej Podboj v starosti 75 let. V Ameriki začupaša dva sinova, v starem kraju pa ženo in tri hčere.

Zlata poroka v starem kraju

Cleveland. — Mrs. Strelak je bila obveščena, da sta njena oče in mati Anton in Marjeta Jevec, starci 77 in 73 let, v Crni vasi pri Ljubljani obhajala 9. februarja t. l. petdesetletnico svojega zakonskega življenja. Oba sta že zdrava in čila.

Konzul pozvan domov

Chicago. — Dr. Jurij Kolombatovič, jugoslovanski generalni konzul, je bil pozvan iz Belgrade, da se vrne v domovino. Njegove konzulske službe je konec.

Solnčna" Califorija v relifni krizi

San Francisco. — Ker ni državna zbornica preskrbela novih sredstev za podpiranje brezposelnih, je državna relifna admisija redila drastično znižanje relifa. Mesečni "budžet" za družino je znižala s \$40 na \$25 in sklenila, da bo v boodeku kupovala živila na debelo — nič več pri prekupčevalcih in malih trgovceh. Na relifu je le nekaj šip je popokalo. Dasi je bila okrog tovarne nastavljena vojaška straža, ni bil nihče prijet.

Nova Mehika ne mara hitlerizma

Santa Fe, N. M. — Državni senat ni hotel slediti antidelavskim politikam nižje zbornice. Po vroči debati je zavrgel zakonski osnutek proti kriminalnemu sindikalizmu s 14 proti 9 glasovom.

V vseh državah, ki imajo tak

zakon, služi edino proti unijskim organizatorjem in radikalnim elementom. Represivna za

konodaja te vrste je zopet na

pohodu v mnogih državah.

Družba je nato dobila več detektivov iz Uniontowna, Pa., ki so izšli iz šole notorične Frick Coal kompanije. Napravili so skemo za omreženje, kar se jim je popolnoma posrečilo. Aretiranih je bilo osem delavcev, od katerih je bil eden vohun. Družba je med stavkarji dobila še tri druge izdajalce, od katerih je eden pri obravnavi priznal, da pričakuje \$350 za svoje delo, če bodo obtoženci spoznani kriminem. Prosekucija jih je nastala v najboljšem hotelu, jih goстиla in napajala ter deset dni vadiila, kako naj pričajo.

Izgleda, da se bo zgodovina ponovila v Rooseveltovem slučaju. Predsednik Cleveland je bil ponovno izvoljen l. 1892, ker je ljudstvo zagotovil, da bo vodil vojno proti zagovornikom visoke carine, namesto tega pa

je pričel izvajati program, katerega so mu narekovali wall-

streetski magnatje. Posledica

tega je bilo skorpopolno uničenje demokratske stranke pri

poznejših volitvah.

Woodrow Wilson je l. 1912

zmagal kot predsedniški kandi-

tar, ker je proglašil "nowo svobo-

do". Organizirano delavstvo

ga je podpiralo in štiri leta pozneje je bil ponovno izvoljen. V

drugem terminu je dovolil reak-

ciji glavno besedo, v demokrat-

ski stranki so vladali Palmer in

drugi nazadnjaki in tako je

stranka ponovno doživelja stra-

hovit poraz. Sličen poraz čaka

tudi Roosevelta pri prihodnjih

volitvah, če bo še nadalje poslu-

šal nasvetne zagrizenih nazad-

njakov.

odeje; če so se pritožili, so jih

pretepli in jih tudi krmili — s

mlinski bombami.

Dinamita so se tekstilni mag-

natje poslužili v stavki zadnjo

jesen tudi v bližnjem Fayette-

villu, N. C., a jim poteza ni u-

spela. Dobile so se namreč pri-

čne, ki so izpovedale, da so vide-

le, da so dinamit vrgli s strehe

tovarne kompanijski ljudje.

Na tretji strani ima pa ško-

fija težkoče s financiranjem

svojih institucij, na primer de-

troitske univerze, jesuitičnega

veščilišča, ki je izdala za \$2,

500,000 bondov, toda ni kupcev

ni manj kot enotretjinsko

ceno — 30 proti 100. Tudi ško-

fija sama ne more dobiti kupcev

za svoje bondove po polovici

ceni — celo bogatim katoliškim

investitorjem se menda nebesa

vidijo preoddajena. "Ekonomija

vpliva tudi na religijo," zaključuje člankar.

Povratek v "stare čase" je

morej zagotovljen, čeprav bo

moral predsednik snesti svoje

politične naglašene besede.

New Orleans, 7. marca. — Na

tukajšnjem federalnem sodišču

je zvezna vlada včeraj izgubila

vlogo, ko je distriktni

sodnik Wayne G. Borah odklopljil

izdati injunkcijo za enfor-

zanje klavzule o minimalni

plači in maksimalnem

delovniku katerega pravilnika.

NRA je nastopila proti neki družbi, ki iz-

deluje zabolj.

Povratek v "stare čase" je

morej zagotovljen, čeprav bo

moral predsednik snesti svoje

politične naglašene besede.

Na tretji strani ima pa ško-

fija težkoče s financiranjem

svojih institucij, na primer de-

troitske univerze, jesuitičnega

veščilišča, ki je izdala za \$2,

500,000 bondov, toda ni kupcev

ni manj kot enotretjinsko

ceno — 30 proti 100. Tudi ško-

fija sama ne more dobiti kupcev

za svoje bondove po polovici

ceni — celo bogatim katoliškim

investitorjem se menda nebesa

vidijo preoddajena. "Ekonomija

vpliva tudi na religijo," zaključuje člankar.

Povratek v "stare čase" je

morej zagotovljen, čeprav bo

moral predsednik snesti svoje

Maksim Gorki:

MATI

SOCIALEN ROMAN

Redno je nosila letake v tovarno, v tem o-pravilu je videla svojo dolžnost in izmisnila si je že vse polno zvijač, s katerimi je slepila stražarje. Nekolikočrat so jo preiskavali, ampak vselej dan pozneje, ko so se pojavili letaki v tovarni. Kadar ni imela ničesar pri sebi, je znala zbrnjati sum pažnikov in čuvajev; zgrabiši so jo in jo natanko preiskali; užaljeno se je delala, prekala se je z njimi in osramotivši jih je odšla ponosa na svojo spremnost. To igranje ji je bilo močno všeč.

Vjesovščika niso sprejeli v tovarno, za delavca je vstopil k lesnemu trgovcu in je cele dneve prevazal bruna, deske in drva po predmetju.

Mati ga je videla skoro vsak dan. Od napora so se tresle vrancema noge in trdo sta se upirala v zemljo; oba sta bila stara, koščena, glavi sta jima trdno in žalostno omahovali, kalne oči izmučeno migale. Za njima se je vlekle in šibilo dolgo, mokro bruno ali pa skladanica desek, a ob strani je z napuščenimi vajeti korak Nikolaj, ves razcapan, zamazan, v težkih škornjih, s čepico na zatnikom pomaknjeno, neokreten kakor pravkar iz zemlje izkopan štor. Tudi njemu je glava omahovala, gledal je sebi pod noge in ni ničesar drugega hotel videti. Njegova konja sta slepo vozila proti nasprotnim vozem in proti ljudem; okoli njega so kakor čmrlji brenčale srđite psovke in glasen krik je rezal zrak. Ne da bi okrenil glavo, je rezko in glušec zvižgal in mrmral svojim konjem:

— Nu, hi, hi! . . .

Vselej, kadar so se zbrali pri Andreju tovariši na skupno čitanje nove številke inozemskoga časopisa ali brošure, je prisel tudi Nikolaj, sedel v kot in molče poslušal eno, dve uri. Končavši čitanje se je mladina razgovarjala, a Vjesovščik se ni udeleževal razgovorov. Najdalje je ostajal od vseh, in če sta bila sama z Andrejem, ga je mrko vprašal:

— A kdo je glavni krivec?

— Glej, kriv je tisti, ki je prvi izrekel—to je moje! Ta človek je umrl že pred nekaj tisoč leti in zmanjšal, da navdaja njegov obraz tolzivo čuvstvo.

— Ali si se zopet vrnil . . . domov . . . — je zamomiljaš vsa zmadena od nepričakovane dogodke in sedla.

Sklonil se je k njej, v kotičkih njegovih oči so se zasvetile jarke, drobne solze in ustni so mu zatrepetale. Nekaj trenutkov je molčal in tudi mati ga je molče opazovala.

— Hvala ti, mama! — je z globokim, nizkim glasom izpregovoril Pavel in ji stisnil s tresčimi prsti roko. — Hvala ti, ljuba moja!

Izraz njegovega obličja in glas njegovih besed sta jo radostno pretresla; pogladila mu je glavo in zadržajoč močno utripanje srca je tisto dejala:

— Kristus bodi s teboj! . . . Zakaj . . . čemu?

— Hvala ti, ker pomagaš našemu velikemu delu! — je dejal Pavel. — Redka sreča je, da ima človek mater, ki mu je tudi po duhu srodnina!

Molče in željno je požiral njegove besede z odprtim srcem in se je radovala nad sinom, ki je stal ves razržen tik nje.

— Molčal sem . . . videč, da te marsikaj v mojem življenju žali . . . hudo mi je bilo za tvoje srce, a pomagati nisem mogel, nisem znal! Misil sem, da se nikoli ne spraviš z nami, da si ne osvojijo naših misli . . . da boš molče trpela, kakor si trpela vse svoje žive dni. To mi je bilo težko! . . .

— Andrjuša me je marsičesa naučil! — doставi mati, da opomni Pavla na tovariša.

— Pravil mi je o tebi! — je smeje dejal Pavel.

— In tudi Jegor. Rojaka sva . . . Andrjuša me je hotel naučiti celo branja . . .

(Dalej prihodnosti.)

Pelina:

Potoki dežja

Martin se je ozrl na uro in nato na ženo, ki je sedela pri mizi in študirala.

— Čas bo, da greš Angela — petnajst čez sedem je že.”

— Yes, Martin.”

Naglo je vstala in zmetala knjige, papirje, svinčnike in samopojnike v usnjato torbo. Potem je stopila k zrcalu in si pogledala v obraz.

Trudna sem, je pomisnila, pa to se da zadržati.

Z vajeno kretnjo se je osukala okrog do umivalnika in si brižnjava mrzle vode v obraz. Odprla je bel lončič, zajela iz njega trohico kreme ter jo vdrgnila v osveženo kožo — čez ustnice je potegnila komaj vidno plast rdečila.

Nov obraz v zrcalu jo je zadovoljil, jo napolnil z novo energijo in samozavestjo. Na-smejala se je:

— Kaj praviš, Martin, kaj bi počele me moderne ženske brez takih čudodelnih pripomočkov . . . brez dvoma bi postale zgodaj stare in modre, kaj ne?”

Martin se je zagledal v njen smejoci obraz, ki se skoro celo detretje res ni mnogo spremnil, ampak je z leti postal se privlačnejši.

— Morda je vse skupaj le dozvezno — znabit bi tvoj obraz bil mlad in svež tudi brez

posebne nege,” je dejal zamišljeno.

Ona se je smejala in hitela z oblačenjem. Ko si je natikala rokavice je rekla nežno:

— Ali prideš pome po šoli?

— Vsekakor, ljubica, toda —

— Toda!

— Dež gre.”

Cez jasnost njenih oči se je prepeljal oblačič nestrpne vznejevoljnosti.

— Ah tvoje vreme — jaz nisem niti opazila, da dežuje.”

— Ti nimaš več časa opaziti karkoli zadnje čase. Celo na zdravje pozabljaš. Angela, jaz se bojim —

— da bi se otrok prehладil — poznam te, daddy — privilegi torek na svetlo tiste galoše, tebi na ljubo jih bom nataknila.”

Umolknil je in šel iskat galoshe. Ona je stopila k oknu in dvignila zastor. V sobo je posijala žarka luč električnih napisov. Skoz pestre pramene raznobarnih luči pa je lili dež. Cirkoma. Broadway je izgledal kakor reka, stranske ulice kakor potoki dežja. Avtomobili so drčali sem in tja liki veliki nerodni hrošči. Ljudje so se gnetli ob vhodih stanovanjskih hiš in prodajalnic, so skakali čez ulico do postaje nadaljne, izginjali kakor črne sence dol pod tlak k podzemski železnici. Nebotičniki so strmelj v gostem temo s svojimi žarečimi električnimi očmi. Na vogalu tik

pod oknom je ponujal pohabljen mladenič jutranje časopise po centu.

— Kakor na platu, je po-misliła Angela, človek bi kar sončtu in gledal ta nepretrgani tok življenja.

Pa je dolžnost zmirom človeku za petami.

V vsakem vremenu — —

Nalahko je vzduhnila in zopet zagnila okno.

— Kako ta čas beži, pozna bom.”

In če se včasih, kaj zato. Sedil, ti bom jaz nataknil galoše.”

— Hvala old timer. In, Martin, nikar ne hodi pome v taki noči . . . saj veš, za enkrat niso dovolj bogata, da bi trgala dva para čevljave naenkrat.”

Zdaj se je on smejal:

— Mogoče si v pravem, ali,

glej, mojim se sedem blokov gor ali dol ne more več posebno poznati.”

Dvignil je nogo in njene oči so opazile luknjo v podplatu.

Luknja se je vtisnila v možganje, ki so pod pritiskom vtiška oddali brezbržen: “Ha.”

Razmišljeno je gredč v kollegi pretehtala to najnovejšo domačo zadevo. Pred časom bi

jo bila stvar mučila, zdaj ji je bilo vseeno.

Dež tako mimogrede se je jaz zazdelo, da je nekam jadrno minil ta čas, odkar je

zgubil delo v stregal par čevljev,

tavajoč dan za dnevom o-

krog agencij in kontraktorjev.

Za trenotek je začutila težo

skrbi in odgovornosti, ki je ležala na njenih plečih . . . preživljati dva v velemestu z žensko plačo — saj je požrla najemna polovica. Kaj će bi res zbolela ali kaj, takoj bi bila brez sredstev . . . takoj bi bila na ulici kakor jih je toliko in toliko vsak dan.

Prekoračila je cesto in zaje-la vode z levo galošo.

— To je nekaj naravnega, se je zasmajala prisrčno, “saj sem zrasla iz mokrih čevljev . . . Veš, tista luknja v tvojih čevljih in razpoka v mojih galosah mi je dala misel tega dovtipa.”

Za nekaj hipov je pomolčala, potem je nadaljevala kakor bi nekomu pripovedovala dogodbo iz davnih dni:

“Nenavadno, kajne, kako se grenkost prošlosti prekvazi v človeku v zmes sarkazma, humorja, pesimizma in, neverjetno, a resnično — optimizma. Tale dež, luknja v tvojem podplatu in dežnica v moji levih galosah — trije najnovejši vtisi v sivo tvarino moje lobanje, so nenadno otvorili zaklopke, na katerih se je že nabiral prah . . . Ha, ha . . . skoro avantursko se mi zdi, kako teko misli s potoki dežja nekdanjih dni . . . In domala v slednji izmed teh v sivi tvarini prezerviranih misliči vtisi luknjestega, dežnico zajemajočega čevlja.

Matematika, moderna znanost, stenografija, itd., do četrte čez deset. Par minut nato se je že pri-smejala po dolgem hodniku:

“Si prišel vseeno, a? Ali še dežuje?”

“Se.”

Vzel si je torbo iz rok in ona se je oprijela njegove roke.

“Hitiva.”

“Ne, pojdiva počasi. Tebe bo naglica ubila. Zmiron hitia, na delu, doma, v šoli . . . če boš takoj nadaljevala, se boš uničila. Ze prej sem ti hotel povedati, pa sem bila nestrpna.”

“Nestrpnja . . . saj res, vedno sem nestrpna, vedno se počutiš, kakor da moram spolniti neko zanemarjeno vrzel svoje mladosti . . . dohitili smoter, ki je bil morda začrtan kdaj v otroških smelih sanjah. O, rodila sem se svojeglava in takabom ostala — nič si ne delaj skrbniči radi mene — —”

Dež je lili enakomerno in ji močil lica. Martin se je ozrl nanjo in nagnil dežnik čez njeno glavo. Tako je ljubil to žensko, to nenavadno žensko, ki se ni hotela nikdar pocutiti zadovoljno. Ki je bila tako prežeta z nikoli utešljivimi stremiljenji duha, da jo je že to stremiljenje samo skoro onesrečalo. Življenje jo je zmirom metalo na strme in grapse poti, koder so se žalostno porazgubili v nič njeni cilji. Hudo mu je bilo zanj. Rad bi jji rekel besedo, ki bi jo pokrenil, ki bi vplivala nanjo blagodejno, toda kaj bi neki rekel ženski, katere aktivnost in energija je neizčrpna? Samo pokrati jo more — pomilovati jo bi bilo smešno, sočustvovati z njeno nemogočo. Reči ji: pojdi, draža, svojo pot in si uteši svoja stremiljenja, bi bilo neumestno, zakaj vedel je, da podzavestno uživa boj s težnjami. To je bilo rojeno z njo. In če bi se kdaj utrudila preko trenotnega občutja, ki vedel, da bi mu izjavila čisto mirno in ravnodobno: Naveličana sem, svojo pot pojdem.

In bi šla, a ne prej, dokler bi bila gotova, da mu njenja pomoci ni več potrebna. Taka je bila njenja zavest dolžnosti.

Veselj je mukoma skušal prodreti v to zagotonito lastnost njenje nature. Bilo mu je bolestno ob misli, da je morda večja in globokeje vkonrenjenja njenja zavest dolžnosti do njega nege ljubezen. Ženska z duhovimi stremiljenji se navadno zgoraj otrese erotike in ko se potem ozre nazaj na sentimentalne momente mladosti, se ji studi lastna prošlost. Zal ji je dragocenih dni preživljenih v vzhičnosti ljubezni in samopoštovanju položenega na oltar doma, ki ji je bil končno kakor kletka ljubljenemu, a vplival temu ujetemu pevku.

“Po mnenju profesorja Engelina bi moral biti danes nekakšen kompleks kompliksa inferioznosti. Ne počutim se tako, zato najbrž trativ čas ob slušanju modernih nazorov znanosti . . . tisti potoki dežja so mojim mislim silinejši vir samoniklih in natančno opredeljenih zaključkov o relativnosti vpliva posameznika na družbo in obratno, o vplivu luknjestega čevlja na lastnika čevlja in luknje (in obratno) in o vplivu občega skupaj na družbo, če je lastnik izkhan iz trpežnega in elastičnega, vlačna na mestu spackan iz božje ilovice, v katero je nekdo vpihnil dušo, ki zležeže po prvih postajah po ilovnati tvarini dol v žmrcajočo dežnico luknjestega čevljev — in tam ostane —

“Po mnenju profesorja Engelina bi moral biti danes nekakšen kompleks kompliksa inferioznosti. Ne počutim se tako, zato najbrž trativ čas ob slušanju modernih nazorov znanosti . . . tisti potoki dežja so mojim mislim silinejši vir samoniklih in natančno opredeljenih zaključkov o relativnosti vpliva posameznika na družbo in obratno, o vplivu luknjestega čevlja na lastnika čevlja in luknje (in obratno) in o vplivu občega skupaj na družbo, če je lastnik izkhan iz trpežnega in elastičnega, vlačna na mestu spackan iz božje ilovice, v katero je nekdo vpihnil dušo, ki zležeže po prvih postajah po ilovnati tvarini dol v žmrcajočo dežnico luknjestega čevljev — in tam ostane —

“Gorkijev dedek je odgovoril na vprašanje, če je Bog: ‘Ce verjaməš, da je, če pa ne verjaməš, ga pa tudi ni.’ Tako je menda s kompleksi, z vsem. Vidiš, jaz sem imela skoro

Oddelek tennesseeške milice, ki je nedavno preprečil zamorce E. K. Harrisa v okraju Davidson.

vse življenje smolo, da sem bila lastnica luknjestega čevlja, pa se vendar upam misliči daleč preko profesorja Engelina, ki sam priznava, da so mu iz mladosti cepljali ‘superiority kompleks’, katerega je baje lažje uravnovesiti nego nasprotnega.”

“Pa ti, ti ne smeš pozabiti, da si izjema — ne bodi tako kritična